

Fragment 1

De mug

Een hoog zoemgeluid drong Yoeri's oor binnen en verstoorde zijn droom. Eerst dacht hij nog dat er een vliegtuig door de lucht scheerde. Aan een helderblauwe hemel zag hij een straaljager voorbij vliegen en hij verbaasde zich over het hoge snerpende geluid dat het toestel voortbracht. Maar toen beseftte hij plotseling dat hij droomde. Hij lag gewoon in zijn bed en het hoge gezoem klonk nu weer harder, dan weer zachter. Een insect vloog af en aan langs zijn hoofd. Een mug, dat moest het zijn, dacht Yoeri. Hij trok het dekbed over zijn hoofd, controleerde of er geen blote lichaamsdelen onder zijn beddengoed uitstaken en kneep zijn ogen stijf dicht. Weer hoorde hij het gezoem. Bah, zo'n rotbeest. Net nu hij lekker lag te slapen. Behoedzaam keek hij door een kiertje en zag dat het niet meer helemaal donker was achter de gordijnen. De ochtend brak aan. Maar het was nog veel en veel te vroeg om al wakker te zijn, natuurlijk.

Yoeri trok zijn kussen over zijn hoofd en probeerde weer te gaan slapen. Na een tijdje brak het zweet hem uit. Moeilijk om adem te halen met zo'n kussen over je kop. Voorzichtig schoof hij het zo, dat zijn mond en neus vrij kwamen, maar hij zorgde er angstvallig voor dat het dekbed over zijn gezicht bleef.

In de stilte van de ochtend luisterde hij of hij de mug opnieuw hoorde. Misschien was het beest weggevlogen. Stom ook, om met open raam te slapen, nu er muggen rondvlogen. Hij zou het eigenlijk nu dicht moeten gaan doen, dacht Yoeri. Maar dan moest hij uit bed komen, en dat ging niet met die mug op de loer. Hij liet zich niet lek prikken, hij was niet gek!

Hoorde hij dat beest nu weer? Yoeri spitste zijn oren. Hij wist het niet zeker. Hij gaapte. Wat deed het er ook toe. Hij lag nu veilig onder het dekbed. Zo stak geen mug hem nog. Langzaam ontspande hij zich en zakte opnieuw weg in een droom.

Het volgende moment schoot hij wakker van een pijnlijke prik ter hoogte van zijn ogen. Onmiddellijk herinnerde hij zich de mug. Hij maaide paniekerig met zijn hand langs zijn slaap en voelde dat hij iets wegduwde. Hij had een klein zacht beestje verwacht, dat je met één handbeweging weglaat. Maar wat hij voelde was groter en harder. In die fractie van een seconde dat zijn hand contact maakte met het beest, voelde Yoeri heel sterk dat er iets niet klopte. Er schoot een zenuwachtig gevoel door zijn lichaam.

Fragment 2:

Yoeri ging zitten en wachtte ongeduldig tot de computer was opgestart. Hij krabde aan de muggenbult op zijn slaap. Wat jeukte dat ding toch vreselijk.

Hoe had Filip het ook weer gezegd. Eerst een google-account aanmaken, dan kon je met een valse identiteit inloggen. Die Filip wist veel van computers. Goed dat hij niet in de gaten had waar Yoeri zijn informatie voor gebruikte.

Hij startte het internet op en zocht naar hoe hij zo'n account moest aanmaken. Hij had het snel gevonden. Het was inderdaad niet moeilijk. Binnen een paar minuten had hij een nieuwe mailbox aangemaakt voor Nora Smit. Die naam had hij vanmiddag verzonnen. Het leek hem slim om een meisjesnaam te kiezen. Dan dachten mensen niet zo snel aan hem.

Vervolgens surfte hij naar de website van een luchtvaartmaatschappij. Voor hem opende zich een plaatje van een vliegtuig. 'Tickets online' stond erboven. Yoeri bekeek de website. Die zag er niet ingewikkeld uit.

Het volgende half uur tikte hij tijdstippen in en bekeek hij vluchten. Toen hij tevreden was, typte hij zijn gegevens in en klikte op betalen. Vervolgens haalde hij uit de gang de portemonnee van zijn vader, die hij in het laatje van de garderobekast had gelegd. Makkelijk eigenlijk, dat internet. Niemand had in de gaten dat hij nog een kind was. Hij beweerde met een klik op een knop dat hij ouder was dan achttien. En er was niemand die het controleerde. Trouwens, hij loog niet zelf. Nora Smit beweerde dat zij ouder was dan achttien. Zij kocht een ticket voor Y. Asman.

Fragment 3:

'Wat is het?' vroeg Yoeri geïnteresseerd. 'Weet je al wat het is?'

'Volgens mij is het een chip,' antwoordde Filip opgetogen. Hij keek Yoeri aan, alsof hij een felicitatie verwachtte. Yoeri trok zijn hoofd onder de TL-balk uit en ging weer rechtop staan.

'Als in "computer"-chip?' vroeg hij verbaasd.

Filip lachte. 'Ja,' zei hij. 'Geweldig hè, ik heb nog nooit eerder zo'n kleine chip in mijn handen gehouden.' Hij draaide zich naar de computer toe, pakte de muis vast en zei: 'Ik ben nog aan het opzoeken wie hem gemaakt zou kunnen hebben en wat je ermee kan.'

Thamar kwam dichterbij. Een computerchip in Yoeri's hoofd? Dat wilde ze ook wel eens zien.

Ze tikte Yoeri op de schouder. Hij keek om, alsof hij haar aanwezigheid al vergeten was.

Ze slikte haar teleurstelling meteen weg. 'Mag ik ook eens kijken?' vroeg ze zacht.

‘Ja natuurlijk.’ Onhandig stapte hij achteruit, viel daarbij bijna om, doordat hij over een losliggend snoer struikelde en ging toen achter Filip staan om over diens schouder mee te kijken op het beeldscherm. Tamar boog haar hoofd onder de TL-balken. In het door de microscoop vergrote beeld werd een patroon zichtbaar van minuscule cirkeltjes, die met elkaar verbonden waren door evenwijdig lopende lijnen. Het leek op een plattegrond van een ingewikkeld treinstation, waarbij de lijnen de sporen waren, en de cirkels de perrons. Tamar had wel eens een kaart gezien van het metrostelsel in Parijs. Zoiets was dit ook, maar dan zo klein, dat het met het blote oog niet eens zichtbaar was. Verwonderd tuurde ze door het glas. ‘Bijzonder hè,’ zei Yoeri.

‘Ja,’ antwoordde ze, terwijl ze weer overeind kwam.

‘Hij lijkt nog het meest op deze,’ vertelde Filip. Tamar en Yoeri keken naar zijn computerscherm. Daar stond een uitvergrote foto van een groene printplaat met zilverkleurig gesoldeerde draadjes. Inderdaad zagen ze hier ook allerlei lijnen en kleine cirkeltjes.

‘Het patroon lijkt erg op de jouwe,’ merkte Filip op. En weet je wat nu zo interessant is? De chip op deze foto is een implantaat.’

‘Voor in je lichaam?’ vroeg Tamar.

‘Precies,’ zei Filip. ‘Deze is gemaakt om te implanteren in de hersenen, maar hij is veel groter dan de jouwe en het is een chip die alleen nog maar uitgetest is op apen. Hij werkt op het zenuwstelsel in de hersenen en kan er veranderingen in aanbrengen.’

Fragment 4:

Geestdriftig rukte Filip het vel uit Thamar's hand en klikte op het rode paard. Er kwam een inlogscherm tevoorschijn. Filip begon codes in te voeren. De eerste code voor de inlognaam, de tweede voor het wachtwoord. Met een luide dreun weigerde het systeem. Vervolgens koos hij de twee volgende codes. Weer dreunde de computer. Filip probeerde het opnieuw met de vijfde en de zesde.

‘Hoe komen jullie aan die codes?’ vroeg Yoeri nieuwsgierig.

‘Die staan op jouw chip,’ antwoordde Tamar enthousiast. ‘Dat is waarom we jou belden. Het is Filip gelukt om de chip uit te lezen.’

‘Wat?’ Yoeri was stomverbaasd. ‘Staan daar deze cijfers en letters op, op dat piepkleine glasstukje?’

‘Misschien andersom,’ opperde Tamar. Ze keek met Filip mee op zijn scherm. Samen begonnen Filip en Tamar alle mogelijke combinaties uit te proberen. Wel een half uur lang

waren ze intensief aan het werk, terwijl Yoeri zich steeds meer buitengesloten voelde. Al die tijd zat hij achter hen op de stoel. In eerste instantie zat hij een beetje te mokken. Maar naarmate Thamar opgewonden alle combinaties die ze uitprobeerden opschreef op een kladblok, raakte hij toch geboeid door die vreemde letters en getallen. Steeds als Thamar zei dat ze nu alles gehad hadden, verzon Filip nog een nieuwe mogelijkheid. Ongelofelijk eigenlijk, hoeveel combinaties je kon maken met een paar codes, dacht Yoeri. Hij tuurde op het vel papier dat tussen Thamar en Filip in lag. Als je er lang genoeg naar keek, begon je er van alles in te lezen. Wel grappig. Sommige leken op dierennamen. Hadden ze dat allemaal? Eens kijken...

Op dat moment liet Filip zijn schouders zakken en haalde zijn handen van het toetsenbord. ‘Dat was het dus niet,’ zei hij teleurgesteld. Thamar zat ook te balen, dat zag Yoeri wel aan haar gezicht. ‘Wat heb je nou aan geheime codes, als je er niks mee kan?!’ riep ze gefrustreerd uit.

‘Nou,’ grapte Yoeri, ‘je kan er best wat mee, hoor. Je kan ze omdraaien bijvoorbeeld. Kijk, als je de bovenste omdraait, staat er:

“krokodil”. Bij de tweede staat “syberische dwerggeit”, bij de derde “muskietenangel”, bij de vierde “malariapillen” en “boxje”, bij de vijfde “trojaans paard” en bij de zesde “supermuggenspul” en “adderbeet”.’ Hij lachte. Een triomfgevoel gloeide in zijn borst bij het zien van de totaal verbouwede gezichten van Filip en Thamar. Thamar’s blik gleed van zijn gezicht naar de codes op het vel papier voor haar neus. En van daar naar Filip. Filip’s gezicht fronste van ongeloof. Ook hij staarde naar de codes op tafel, die hij al keer op keer had ingetoetst, zonder er een betekenis in te zien.

‘Misschien moeten we ze andersom lezen,’ concludeerde hij onthutst.